

CVJETNICA – HOMILIJA

Ovaj događaj o Kristovu ulasku u Jeruzalem možda ponajbolje zrcali nutarnje stanje nas kršćana u ovom svijetu, ali zrcali i odnos svijeta prema nama. Imajmo na umu da je ovo treći Kristov navještaj o mucu, i to najprecizniji. Židovi ga žele ubiti, ali u tu priču uvlače pogane, koji ga ubijaju umjesto njih. Isus govori o sebi kako će nakon trećeg dana uskrsnuti, što pokazuje da je u podnožju svega onoga što se ima dogoditi s Isusom – volja Božja. Onda imamo i drugu skupinu, a to su njegovi najbliži učenici koji dolaze Isusu i u svemu tome traže nešto ZA SEBE. Vidimo li sebe u njima?! Ostali učenici, iako izravno ništa ne traže od Isusa, zapravo priželjkuju isto kao i oni koji to traže. Njihova pobuna je zapravo samo paravan iza kojega skrivaju svoje unutarnje čežnje i potajna očekivanja. Vidimo li u njima sebe?

Zanimljivo da to vidimo već u jezgri Crkve, u samim počecima, s onima koje je sam Bog izravno okupio oko sebe. Što nam je htio time reći? Na prvu bismo mogli pomisliti da je sve u redu, što tu ima loše? Žele biti s njim u Kraljevstvu i to što bliže njemu. Što tu ima loše? Loše je to da mi ne gledamo na svijet i sebe, onako, kako nas Isus vidi i želi vidjeti. Oni vide svijet na jedan način, On na drugi. On govori o putu koji ide samo kroz patnju, a oni vide samo slavu! I to je parcijalni pogled, iskrivljeni pogled kojeg imamo često i danas u Crkvi. Prisutna je jedna ili druga krajnost, i tu krajnost redovito stječemo na temelju vlastitoga životnog iskustva. Kakav nam je život, takvu sliku Boga projiciramo iz sebe prema njemu. To je naša slika Boga koju ne napuštamo olako. Čak nam nije dovoljna ni njegova Riječ, jer nam naš unutarnji osjećaj, naš vlastiti SENSUS FIDEI govori da je Bog ipak ovakav ili onakav, i da određeni tekstovi zapravo znače nešto drugo nego li ono što je On nama htio ostaviti.

Isus ispravlja njihovu sliku. Pita ih: Što želiš?! A oni odgovore, i to ne osobno, nego preko majke, preko pobožnog posrednika koji od Boga traži ono najbolje za svoju djecu. Rekli bismo da je to pobožna i dobra želja majke za svoje dijete. Tako i činimo. No, prvo što Isus odgovara je: “Ne znate što ištete!” Prva stvar koju ne znaju je da blizina Isusu nije ono što oni zamišljaju, već blizina patnje, što će se uskoro vidjeti na kalvariji gdje će njemu s desna i s lijeva biti dva razbojnika. To je ono što oni ne vide. I pita ih: “možete li piti čašu koju ću ja piti?” Oni kažu: možemo. Isus im odgovara: “pit ćete, ali nećete dobiti ono što tražite!” To je toliko važno, da valja uočiti da se u Kraljestvo Nebesko ne ulazi po zaslugama! Kakve god ti misliš da imaš zasluge, po njima nećeš dobiti mjesto pokraj Njega! **PREPOZNAJEŠ LI SEBE?**

Drugo što Isus kaže, ta mjesta su zauzeta! Uzalud vam je. Gotovo je. To je Otac već odredio i pripada onima kojima je VEĆ PRIPRAVLJENO! Hoće reći da za ulazak u Kraljevstvo nebesko nema natječaja! Nema trčanja! I sad zamislite, nećeš dobiti to mjesto, ali ćeš ipak dobiti trpljenje, pit ćeš čašu koju On pije. To baš i nije slika koju mi kršćani imamo o svojoj vjeri, zar ne?! I ŠTO ĆEMO SAD?!

Onaj koji hodi za Isusom, ne može očekivati život bez patnje. Mi to donekle i znamo, ali ipak u pokraju svojih želja, nadamo se i molimo da to tako ipak bude. No, Isus je jasan. Bez toga ne ide! Ne zato što On ne bi htio, već zato što svijet nije takav. Isus razumije kakav je svijet i što te u životu čeka. Da bismo ovu tešku istinu o životu s Bogom usvojili, potrebno je to prihvatiti kao neizbježnu činjenicu. Tek tada možemo s Bogom kroz nju proći na najbezbolniji način. To je put vjere.

Daljna reakcija u nastavku teksta je reakcija ostalih deseterice učenika. Razgnjeviše se kaže Pismo. Razgnjeviše se jer žele isto. Nisu bolji od drugih! I nastane suparništvo među njima. te Isus reagira: “znate da gospodari gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Tako funkcionira svijet. Neće tako biti među vama. Tako ne smije biti među vama! Isus lomi suparništvo u njihovom početku i postavlja pedagoški, odgojni put kojim svi zadovoljno i složni u ljubavi mogu stići do cilja. Za Isusa je put svijeta put izrabljivanja, put otimanja, neslobode i natjecanja. Taj put ne vodi u sreći. Zato Isus postavlja drugo neviđeno mjerilo kao tajnu uspjeha za sve. A tajna se zove ljubav i odricanje. Zato kaže: “tko hoće među vama biti najveći”, i time mu nije ugušena želja, Bog takav pogled podržava, ali mijenja put. Ne treba glumiti da takve želje u nama ne postoje! To ništa nije neobično. To je dobro! Pitanje je samo načina. Jer zajednica koja nebi željela biti bolja, najbolja u Kristovim očima, nebi nikada imala snagu izdignuti se u nešto novo po milosti Božjoj. Pozvani smo na veliko, ali drugačijim putanjima nego li ih ovaj svijet poznaje. Drugim riječima, zajednica živi o željama koja se u njih ulaže. Ali ima način, kako se s njima ophodi. Neka vam bude kaže Isus “poslužitelj! Sin čovječji nije došao da bude služen, nego da služi!” To je put kojim je Isus hodio. Jer je to najbolji način da budeš sretan. Ako preuzmem neku odgovornost, ako uložiš svoje snage, svoje vrijeme i sposobnosti da drugima bude bolje.

Tekst završava rečenicom da je došao život svoj dati kao otkupninu za mnoge. Što je otkupnina? Otkupnina nije kupovanje. Ona nije davanje novaca I da mi dobijemo ono što hoćemo. Otkupnina je rizik. Ja dajem nešto vrijedno a nisam siguran dali ću zato dobiti nešto drugo. To jest, ja dajem novac, a ne dobivam ništa! Ja dajem novac da netko drugi bude

Slobodan, a kad je Slobodan on ide svojim putem. Isus hoće da razumijemo, da on svoj život ulaže, ne bi li smo mi imali slobodan život. Ali On od toga ništa neće dobiti, jer time postajem samo Slobodan, mogu ići svojim putem, ne moram ići za njim. U podnožju onoga što On čini leži nešto veliko, spremnost da on riskira sve, i da je dao slobodu ljudima da čine ono što hoće ili kako oni smatraju. To je velika poruka ovdje. Mogu li ja naći sličan stav prema zajednici u kojoj živim, unutar svoje obitelji ili na poslu, da kažem: Ja ću dati sve najbolje od sebe i spreman sam prihvatiti da ništa ne bude po mome...da ljudi budu slobodni. To je ujedno put koji nas može zaštititi od razočaranja. U tom putu leži veličina Božja i veličina ljudska. Sveci su bili takvi. A vrijeme koje nam je dano u izolaciji, može poslužiti kao najbolje sredstvo da se po toj nesebičnoj ljubavi slome i najtvrdja srca. Ukoliko tako i ne bude, mi smo se odrekli očekivanja, pa time umanjujemo i vlastitu patnju, jer ne očekujemo ništa zauzvrat.